

תמרורים

פראנק סינטרה, אליל הומר והקול נוע, שהצליח לאחרונה במסעיו הפופולריים במרכז אירופה. סינטרה, בנם של מיילדת ומתאגרף ממוצא סיציליאני, הוא יליד העיר הוונקו בניו ג'רזי (הגובלת בניו יורק). ביקש ללמוד בנעוריו הנרסה, אך נתגלה בגיל 22 בתחרות חובבים. מאז זרח כוכבו בעשרות סרטים ובמאות תקליטים, שעשו אותו מולטימיליונר, אשר הכנסותיו החודשיות מוערכות בשני מיליון דולר. סינטרה נשוי ברביעית, זה שמונה שנים, לברברה מרקס שהעניקה לו ליום נשואיהם מכונת ג'אנר וסינטרה, שלא נשאר חייב, נתן לה רולסרויס.

נץ ברימוס

נחוג ♦ יוסיהולדו ה-70 של

עיתונאי בן

היוזמה לא היתה לפי טעמו

שמואל בן, מ"ל (קרני, מגידו), עיתונאי (מערב, גרוסלם פוסט) ונץ קיצוני. בן, יליד דרום-אפריקה, היה חבר מפקדת האצ"ל בסוף שנות ה-40, ממארגני אונטיה הנשק אלטלנה וחבר הכנסת הראשונה, מטעם חרות. בששת החודשים הראשונים אחר המהפך של 1977 היה יועץ הסכרית"ל של מנחם בגין, אך נפרד ממנו, כאשר זה פתח ביוזמת השלום עם מצרים, שלא היתה לטעמו של בן.

נפט בארץ

נפט ♦ בגיל 79, אחר שהיה משותק שנים מספר, האלוף **ישראל ברנע**, מפקד פלוגת-התובלה בצבא הבריטי שהיה המפקד הראשון של

ראש עירייה גוראל התאריך לא היה לפי הלוח

חיל-התובלה בצבא"ל והנספח הצבאי השני של ישראל במוסקבה. אחרי פרישתו מצב"ל ניהל ברנע את חברת הנפט לפידות, כשזו גילתה את הנפט הראשון בארץ, בקירובי חלץ, ולאחר מכן הקים את המרכז הישראלי לניהול.

הראשון היה אלוף יוחנן רטנר, איש הטכניון ורמטכ"ל ההגנה לשעבר.

זכוכית באוכל

נותחה ♦ בלונדון, מרתה לייז קולינס, מושלת מדינת קנטאקי ה-אמריקאית, שנבחרה החודש לתפקידה ושהיא אחת משתי הנשים-המושלות בין 50 מושלי-המדינות של ארצות-הברית. קולינס נותחה ערב יוסיהולד-רסה-זכוכית מוארך, אותו בלעה בא-רוחה במטוס, בעת טיסתה לאירופה למסע-לימודים בחברת מושלי-מדינות טריים אחרים.

חתונה באיצטדיון

נישאו ♦ בניו-יורק, באיצטדיון כדורגל והוקי, בנוכחות 25 אלף אורחים, הרב **מנחם-מנדל טייטלבוים**, 18 והמורה ברכה סימא

אריק הוא יריד שלו. הוא דיבר איתו עליי, אבל זה לא הלך. הוא אדם מאוד מעניין, קד'אפי, עם כל השגיו עונות שלו. התגברתי על קשיים ריג-שיים וקראתי את סיפיו הירוק — המקביל מבחינת קד'אפי לספר האדום של מאו. זהו ספר מכולל, בתיאוריות ובתורות המיטרים הוא היה מקבל בלתי-מספיק. אבל אנשים שיקראו את הספר, יקבלו דוקטורט על מחקרים שיערכו עליו.

אם קראתי לא בא בחשי-בון, איזו אישיות ערבית אחרת מרתקת אותי? המלך חוסיין.

היית בעמאן, למה לא נר-סית לראיין אותו?

אני לא בטוח שזה היה אפשרי. זה היה מוקדם מדי.

ניסית לברר אם זה אפי-שרי?

זה בלתי-אפשרי. ראיין ישיר לעי-תון ישראלי זה אקט פוליטי ממדרגה ראשונה. וכשמבארב מסרב, מאז מיל-חמת לבנון, לתת שורה אחת לעיתון ישראלי, איך את רוצה שהמלך חוסיין יתן ראיין?

אני נוסע המון. לא מזמן טילפנתי הביתה מקולומביה. הבת שלי אמרה לי: "אבא, תחזור. שכחתי איך אתה נראה". אבל מה אגיד לך? אני לא אוותר לעולם על הנסיעות שלי. אני גם מפרנס את המישהפה. יחד עם אשתי אולגה, וגם נהנה. אז מי מוכן לוותר על סיור כזה?

כשהיית בעמאן סגשת את אילן הלוי ואורי דיוויס?

כן, אבל אני רוצה שיהיה ברור: מלבדי, עד כמה שידוע לי, לא היו ישראלים בעמאן. הדיבור על ערבים ישראליים זו שטות מוחלטת. אותם ערבים ישראליים שכחו כבר מזמן שהיו ישראלים. אנשים כמו מחמוד ראוווי וסכרי ג'דיים הם לא יש-ראלים בכלל.

אילן הלוי חי בארץ בסך הכל רבע משנות חייו. הוא כיום פעיל באש"ף, ומאור מעריכים אותו שם. הוא משמש כנציג אש"ף באינטרנציונל הסוצי-אליסטי, וגידעו ספירו מיש גבול אמר עליו, שהוא הפך מישראלי קיצוני לפלסטיני מתון. אילן הלוי לא חידש את דרכונו הישראלי.

מלומד, מפני שלא חידש את דרכונו הישראלי, הוא בעיניך לא ישראלי?

לא בעיניי — הוא עצמו לא רואה את עצמו כישראלי. הוא מחזיק בדרכונו צרפתי.

כשנפגשתם, לא התעניין מה קרה ב"טעמו"?

בוודאי שהתעניין, אבל אני מעולם לא הייתי מהבראג'ה שלו. כך שאצלי לא יכול היה לקבל אינפורמציה.

דיברתם עברית?

בוודאי שעברית. לעיתים היינו מתבלים בצרפתית וערבית.

מה מעמדו של אורי דיי-וויס באש"ף?

הוא מציג עצמו כיהודי פלסטיני וקורא לביטולה של מדינת-ישראל מהר ככל האפשר. אם מדינת ישראל היתה מתבטלת אתמול, מבחינתו: מה טוב. את מיכתביו לארץ הוא שולח בכתובת, פלסטיין, ויה "ישראל". הוא עזב את הארץ לפני שנים רבות, קודם לארצות-הברית ועכשיו הוא גר באני-גליה. יש לו אמא בארץ והוא מבקר אותה מפעם לפעם.

יש לו דרכון ישראלי, אך זה עניין טכני כלבר. הוא לא רואה עצמו יש-ראלי, ומשתמש בדרכון הבריטי שלו, ועם הדרכון הזה נכנס לירדן. עכשיו אני משאיר לך לשפוט אם הוא ישראלי או לא.

פגשת אותו?

ראיתי אותו, נתקלנו פה ושם, הוא הרגיש את עוינותו והתנגדותו אפילו למחנה-השלום בישראל. הוא לא נרתע מלתקוף אפילו את פליציה לנגר — שיש לה שם טוב בקרב הפלסטינים — רק משום שהיא דבקה בקיום מדינת ישראל.

דוקטור. היכן עשית את הדוקטורט שלך ובאיזה תחום? עשיתי את הדוקטורט בסורבון בנושא העדות הנוצריות בקרב הערבים בישראל, וזו היתה החידה הראשונה שלי לעולם הנצרות. קיבלתי ציון מעולה על העבודה. בחבר השופטים היה מי שזיכר להיות הרב הראשי של צפת, רנה סיראט.

היכן למדת בארץ?

נולדתי אומנם במקור-ברוך בירר-שלים. אבל אני בוגר בהימנסיה הרצ-ליה. כצבא הייתי בחיל-התותחנים ולמדתי מיומנות ותולדות המזרח התיכון באוניברסיטה העברית.

מהי התודעתך לראשונה אל הבעיה הפלסטינית?

אני, מנחם כפליק, שהוא עכשיו בפנסיה. היה סופר לעניינים ערביים של העיתון דבר. הוא היה חלוץ המי-תרגמים מהסיפור העברית החשה לערבית. הוא עיתונאי מהסוגן הישן. היה אוהב לנסוע רחב, עשה השווא-טאות על ערבים והיה לוקח אותי איתו. אלינו הביתה תמיד היו כאים ערבים.

אפשר להגיד שהלכתי בדרך סלר-לה. המורים שלימדו את אבי באוני-ברסיטה לימדו גם אותי. גדלתי על יחסי שני העמים. בשבילי זה היה טיב-עי לעסוק בנושא הזה. כשבגרתי, עמדו לפני שלוש אפי-שריות: יכולתי ללכת במסלול ה-אקדמי, אבל אין לי סבלנות ללמוד, יכולתי ללכת במסלול פוליטי, ואני לא יודע לאן הייתי מגיע — אחרי הכל הייתי פעיל שנים במפ"ם, ויכולתי להיות עיתונאי.

העיתונות סקמה לי עוד כשהייתי סטודנט. בשנים הראשונות פורנסתי עליידי הוריי. בסוף השנה השנייה זה נסדר לי לא יפה. ביקשתי מאבי ש"סדר לי עבודה. אמר לי: "בוא, תתחיל לכתוב". סידר לי עבודה בדבר וכי-אומר.

כך התחלתי, והייתי מאושר כש-ראיתי את שמי בעיתון.

למה בחרת דווקא במס-לול העיתונאי?

כי במסלול הזה יש יותר חופש מאשר כשאתה מורה או עסקן פוליטי, ואני תמיד אהבתי לנסוע, במיוחד בש-נים האחרונות.

אתה מתפרנס רק מעי-תונות?

רק מעיתונות.

מהו מיספר הנסיעות ש-ביצעת?

כמטוס לעמאן ספרתי: הנסיעה לי-ירדן היתה הנסיעה ה-89.

לאן אתה מתכוון לנסוע בעתיד?

אני לא אומר, אני רוצה שוב להפ-תיע, לעשות משהו מיוחד.

לוב מעניינת אותך?

ניסיתי פעם להיכנס ללוב, אבל הבחירו לי חדר-משמעת לרדת מזה.

איזו ארץ ערבית מרתקת אותך?

תראי, יש 22 ארצות ערביות. ביי-קרת בשבע, אולי דרוסיתמן.

דרוסיתמן מסוכנת?

לא.

מדוע לא?

לא מסוכן להיכנס לדרוסיתמן. מרגע שאתה מקבל אישור — כפי שאת יודעת, מכיוון שהיית במערב-ביירות — פורסים עליך חסות. יש כללי-מישחק. לא מאמין שאפשר להפר אותם, לא מאמין שיכניסו אותי למלכות.

יכולים לטוב לאשר לי להיכנס. מרגע שנכנסתי, אני בטוח שלא יעשו דבר לעיתונאי מוכר.

איזו אישיות ערבית מר-תקת אותך?

אילו הייתי יכול, הייתי מקים את גמאל עבדאל נאצר מקיברו.

אבל אתה לא יכול.

האישיות של קדאפי מעניינת אותי, אבל זה חלום לראיין אותו.

ידידך אריק רולו הצליח, וגם עשה לו תעמולה עצומה בסרט מלווייה.

(המשך מעמוד 14)
לראות ולדווח. אני מכיר כמה עיתר-נאים שאמרו לי: "היינו מתים להיות במקומך".

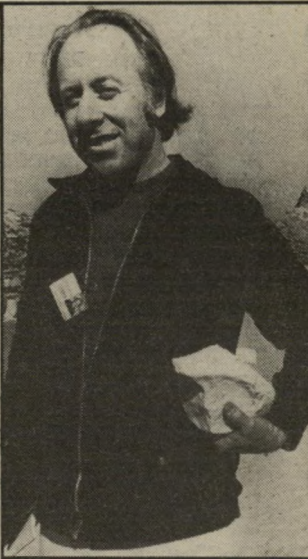
אתה חייב להיות הראי-שון?

לא, אבל בעניין הזה אני מרגיש שאני יוצר איזה ז'אנר חדש, וכבר יש לי ממשכה בדמותה של תמר גולן, ויש ישראלים הנוסעים ומדווחים, ויש לכך חשיבות החורגת מהתחום העי-תונאי.

אני בטוחה שתמר גולן לא תאהב את ההגדרה שלך, שהיא ממשכה שלך. אך נניח לה ללחום את מלחמתה. מר-בים לדבר על תחרות בין "מעריב" ל"ידיעות אחרונות". אומרים, שברגע שנשלחת עלי-ידי "ידיעות" לתימן, נשלחה תמר עליידי "מעריב" לדמשק.

אני לא רואה פה שום תחרות, גם לא מבחינת התוכן. חוץ מזה, תמר ואני ביחסים טובים.

אנשים העוסקים בסיקור הנושאים הפלסטיני והנפגשים עם אנשי אש"ף, בדרדכלל מור-

קפליק במצריים עד עכשיו: 89 נסיעות

עדים לאיומים והטרדות. גם עליך איימו?

אינני יודע מדוע, אך מעולם לא קיבלתי איום בטלפון או במכתב. ובכל זאת, אני חוצה את הקוים יותר מכל אחר אחר. אם אני לוקח בחשבון את מה שעובר על אנני, קינן, שריד ואחרים — זה מזור. אין עלי כל איומים.

איך אתה מסביר את זה?

אני חושב שזה בגלל העובדה שבעבר כתבתי בעיתון לא המוני, כמו על המישמר. והדברים שכתבתי לא הגיעו לידיעת החוגים הנבחרים. דבר שני, אלה הנוהגים לאינם נמנים עם קוראי לה מונד דווקא.

אבל אתה מוסיע גם ב-רדיו ובטלוויזיה.

כן, אבל שם אני מנסה את דבריי בצורה אקדמית. כנראה שכך הדברים לא מרגיזים.

זו בדיוק הטענה בלספר.

נראה באילו אתה רוצה כבתי-בתך למצוא חן בעיני כולם.

אבל המסר שלי ברור ביותר. את ואחרים אומרים לי: "יש אצלך ניסוחים כאלה שאי-אפשר לתפוס אותך, הסיג-נון שלך לא מספיק בוטה". יכול להיות, אבל המסר שלי ברור ביותר, ואולי משום שאינני בוטה, לא זכיתי למה שזוכים כמה מעמיתיי — לאיומים על חיי.

זה חסר לך?

לא, בכלל לא. ירושלמי אחר שלח לכל העיתונאים הינניים בירושלים מכתב משוכפל אחרי הבחירות, וכתבו: "אכלתם אותה! הבנות כל-כך שמחו, שתלו את המכתב כשהוא ממוסגר בבית-השימוש".

לשימך מתוסף התואר

ליד הפיראמידה של סקארה.